



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У.10214/16
24.08.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва "А.А." доо ..., ул., чији је пуномоћник Шево М. Сретко, адвокат из Београда, ул. Архимандрита Герасима Зелића бр. 8, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, **чије је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак, Београд, ради поништаја решења туженог органа број: 148-05-039-00-1031/2-2016 од 27.05.2016. године, у предмету царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.08.2017. године, донео је**

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење туженог органа Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-05-039-00-1031/2-2016 од 27.05.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак, Београд, да тужиоцу Привредном друштву "А.А." доо ..., ул., накнади трошкове управног спора у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд 02 број У/І-5163/2015 од 24.03.2016. године, којим се, мењају подаци у ЛЦИ-УВ4 број 27399 од 09.04.2012. године ЦИ Терминал Београд, у наименовању 01 рубрике 31, 33, 36, 44 и 47, на начин ближе назначен у диспозитиву тог

решења (тачка I), укида се решење Царинарнице Београд – Царинске испоставе Терминал Београд, број UI-2066/12, којим је привредном друштву "Б.Б." из ... одобрен увоз нове опреме на коју се плаћају увозне дажбине, а за коју се не плаћају увозне дажбине, а за коју је прихваћена ЈЦИ-УВ 4 број 27399 од 09.04.2012. године (тачка II) и обавезује се Привредно друштво "А.А." доо ..., овде тужилац, на уплату износа од 425.269,59 динара на име накнадне наплате царинског дуга, од чега на име царине 360.397,96 динара и 64.871,63 динара на име пореза на додатну вредност, а за робу стављену у слободан промет по ЈЦИ-УВ 4 број 27399 од 09.04.2012. године ЦИ Терминал Београд (тачка III), с тим да се утврђује да је износ од 69.106,31 динара, утврђен поништеним решењем број У/І-3528/2013 од 23.01.2014. године, наплаћен дана 06.02.2014. године, те се овим решењем неће извршити поновна наплата тог износа (тачка IV), па се тужилац обавезује да, у року од осам дана од дана пријема тог решења уплати износ од 356.163,50 динара, и то на име царинског дуга за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ, од чега на име царине у износу од 301.833,50 динара и на име пореза на додатну вредност у износу од 54.330,00 динара, под претњом принудне наплате истог (тачка V).

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.07.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, из законом прописаних разлога. У тужби је истакнуто да је ова управна ствар објединила два одвојена и самостална управна поступка, а да у једном од њих тужилац није, нити може бити странка, при чему управни органи нису нашли за сходно да за спајање тих поступака наведу било какав разлог или коментар. Тужилац, наиме, указује да је први поступак покренут по царинског декларацији (ЈЦИ), као управном акту *sui generis*, где је неспорно странка тужилац А.А. доо из ..., док је други поступак покренут по решењу којим је "Б.Б." из ... ослобођена плаћања увозних дажбина по предметној ЈЦИ, те да је након тога донето допунско решење којим је укинута наведено решење о ослобађању "Б.Б." увозних дажбина, као и да је у поновном првостепеном поступку донето једно решење које прећутно обједињује оба поступка, на начин као у диспозитиву ожалбеног решења. С тим у вези, тужилац указује да тужени орган не коментарише жалбене наводе на наведене околности, али се "бави подметањем" кад у образложењу оспореног решења наводи да тужилац није испуњавао услове за царинење предметне робе без плаћања увозних дажбина у смислу одредбе члана 218. тачка 1) Царинског закона, из чега је, по налазу тужиоца, остало нејасно ко је требало да испуњава услове за ослобођење од плаћања царине, тужилац или неко други. У реферату тужбе је дат приказ управног одлучивања у овој ствари, уз оцену да је овде ожалбеним решењем утврђено да предметна роба није правилно сврстана по Царинској тарифи важећој на дан 14.4.2012. године и да нема законског основа за ослобођење од плаћања царине, те да наведени јасни налаз првостепеног органа, тужени орган доводи у питање нејасним и контрадикторним образложењем из кога се не може утврдити од каквог је то утицаја на примену повластице из члана 218. тачка 1) Царинског закона, односно који то податак из донетог решења о ослобођењу није тачан или потпун или пак, која од приложених исправа није ваљана. С тим у вези, тужилац подсећа да је "Б.Б." из ..., уз поднети захтев за ослобађања увозних царинских дажбина поднео све прописане исправе, чија ваљаност није оспорена у току целокупног поступка управног одлучивања, али је ипак закључено да нема услова за царинско ослобођење по наведеном основу, чиме је, по мишљењу тужиоца повређено начело законитости, прописано чланом 5. Закона о општем управном поступку.

Тужилац притом указује да су управни органи решавали по прописима који

су били на снази 2012. године, у време обављања царинских формалности, а не у време доношења побијаних решења, иако су сви прописи на које су се позвали, у међувремену измењени и то повољније за странку, односно тужиоца. С тим у вези, указано је на измену Царинске тарифе и ступање на снагу Споразума о стабилизацији и придруживању ("Службени гласник РС – Међународни уговори", број 11/2013), по коме је предметна роба ослобођена од плаћања увозних дажбина. Тужилац спори позивање туженог органа на мишљење Министарства финансија, указујући на повреду правила поступка приликом доношења оспореног решења, прописане одредбама члана 133. и члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, као и на одредбу члана 254. став 1. тог закона, наводећи да та одредба не даје могућност првостепеном органу да укида сопствено решење, пошто то спада у искључиву надлежност другостепеног органа. Предложено је да суд, по одржаној усменој расправи, на коју би били позвани и представници Привредне коморе Србије и "Б.Б." из ..., уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, те обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, предлагајући да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), с обзиром на то да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета који су суду достављени произлази да је по ЛЦИ-УВ4 број 27399 од 09.04.2012. године, прихваћеној од Царинске испоставе Терминал Београд, Привредно друштво "А.А." доо ... ставило у слободан промет, у два наименовања, робу укупне валутне вредности 38.231,93 ЕУР, на паритету EXW Geldermalsen, робу са трговачким називом: "PVC CEVI 3400-14" TT MXF (FIBERGLAS EPOKSI)", ближе назначену у оспореном решењу.

Из списка, такође, произлази да се поводом увоза предметне робе, тужилац "А.А." доо ... обратио Царинарници Београд, Царинској испостави Терминал Београд, захтевом број 2066 од 09.04.2012. године, за ослобађање од плаћања царинских дажбина на име увоза предметне робе. Захтев је поднет у смислу одредбе члана 218. тачка 1) Царинског закона ("Службени гласник РС" број 18/10), којом је било прописано да се увозне дажбине не плаћају на нову опрему која се не производи у земљи, која се увози за нову или проширење постојеће производње, модернизацију производње, увођење нове односно осавремењавање постојеће технологије, осим путничких моторних возила и апарата за игре на срећу.

Уз захтев је приложена потврда Привредне коморе Србије од 21.03.2012. године, издата на име корисника "Б.Б." из ... и увозника "А.А." доо ..., у којој је наведено

"да се у земљи не производи нова опрема" и то: лепак на бази епоксилне смоле и фиберглас епокси цеви, те да се потврда издаје у складу са чланом 218. Царинског закона ("Службени гласник РС", број 18/10) и Одлуком о одређивању робе на коју се не плаћају увозне дажбине ("Службени гласник РС", бр. 27/10 и 48/10), без провере да ли корисник испуњава и остале услове који су прописани законом.

Одлучујући по наведеном захтеву Царинарница Београд – Царинска испостава Терминал Београд, је донела решење број UI-2066 од 09.04.2012. године којим се привредном друштву "Б.Б." из ... одобрава увоз нове опреме на коју се не плаћају увозне дажбине, и то "PVC SEVI", за коју је прихваћена ЛЦИ-УВ-4 број 27399 од 09.04.2012. године. У образложењу наведеног решења је, поред осталог, наведено да је Царинарница нашла да је поднети захтев основан у смислу одредбе члана 218. тачка 1) Царинског закона, уз поуку о правном леку да се против наведеног решења може изјавити жалба Комисији за жалбе Управе царина, у року од 15 дана од дана пријема истог, при чему из стања у списима предмета произлази да на наведено решење није изјављивана жалба, услед чега је исто постало правоснажно.

Ожалбеним решењем, првостепени орган је, у тачки I диспозитива, изменио податке у ЛЦИ-УВ-4 број 27399 од 09.04.2012. године ЦИ Терминал Београд, у наименовању 01 рубрике 31, 33, 36, 44 и 47 и тачком III истог, тужиоца "А.А." доо ... обавезао на уплату износа накнадне наплате царинског дуга, ближе означеног у том решењу, док је тачком II другим диспозитива ожалбеног решења укинуо решење Царинарнице Београд – Царинске испоставе Терминал Београд, број UI-2066/12 од 09.04.2012. године, којим је привредном друштву "Б.Б." из ... одобрен увоз нове опреме на коју се не плаћају увозне дажбине, а за коју је прихваћена ЛЦИ-УВ-4 број 27399 од 09.04.2012. године. Суд стога налази да је диспозитив ожалбеног решења донет уз повреде правила поступка прописане одредбама Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" бр. 30/10), којима је прописано да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка (члан 192. став 1.) и да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено (члан 198. став 1.).

Доносећи ожалбено решење, првостепени орган је, поред решавања предмета поступка који се односи на измену података у прихваћеној царинској декаларацији тужиоца "А.А." доо ..., тачком II диспозитива ожалбеног решења укинуо и решење Царинарнице Београд – Царинске испоставе Терминал Београд, број UI-2066/12 од 09.04.2012. године које се односи на друго лице ("Б.Б." из ...), а што није предмет одлучивања у том поступку, већ се о уклањању наведеног решења из правног поретка могло одлучивати у посебном поступку, у складу са законом, из ког разлога је ожалбено решење донето уз назначене повреде правила поступка.

По оцени Управног суда, тужени орган је пропустио да оспореним решењем, сагласно одредби члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку, којом је уређено питање одлучивања другостепеног органа по жалби, утврди да се у првостепеном поступку није водило рачуна о правилима поступка која су од утицаја на решење ствари, као и да је диспозитив ожалбеног решења у противречности са

образложењем, из ког разлога је оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка, као и уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 235. став 2. наведеног закона, пропуштајући да оцени наводе жалбе којима је указано на наведене повреде правила поступка. С тим у вези, суд оцењује да се, из напред изнетих разлога, не могу као правилни и на закону засновани прихватити наводи оспореног решења према којима је ожалбеним решењем укинута решење Царинарнице Београд – Царинске испоставе Терминал Београд, број UI-2066/12 од 09.04.2012. године, јер жалилац ("А.А." доо ...) у поступку стављања робе у слободан промет по предметној ЈЦИ-УВ4 није испуњавао услове за царинење предметне робе без плаћања увозних дажбина у смислу члана 218. тачка 1) Царинског закона, јер иста није испуњавала услове ("Службени гласник РС", број 18/10) и Одлуке о одређивању робе на коју се не плаћају увозне дажбине ("Службени гласник РС", бр. 27/10 и 48/10), те су с тим у вези измењени подаци у одговарајућим рубрикама предметне декларације. Имајући, наиме, у виду да се решење Царинске испоставе Терминал Београд, број UI-2066 од 09.04.2012. године односи на друго лице, а не тужиоца, суд је нашао да су изнети наводи противречни осталим наводима из образложења оспореног решења и стању у списима предмета, те се стога на њима не може заснивати одлука туженог органа у овој управној ствари.

Имајући у виду природу повреда правила поступка на које је указано овом пресудом, суд није разматрао наводе оспореног решења који се односе на правилност оцене туженог органа у погледу испуњености услова на страни тужиоца за царинско ослобођење по основу увоза предметне робе, у смислу цитиране одредбе члана 218. тачка 1) Царинског закона, јер је претпоставка за оцену законитости тих навода отклањање повреда правила поступка на које је указано овом пресудом, те стога није прихваћен захтев тужиоца за одржавање усмене јавне расправе у овој ствари.

Повреде правила поступка на које је указано овом пресудом, надлежни орган ће отклонити у поновном поступку одлучивања по жалби, водећи притом рачуна да је, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, везан правним схватањем суда и примедбама у погледу поступка на које је овом пресудом указано.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио правном следбенику туженог, као надлежном органу, на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредби члана 69. овог закона, обавезне за тај орган.

Управни суд је применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, те сходном применом одредаба чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), с обзиром на успех тужиоца у овом спору, досудио тужиоцу износ од 6.000,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката, сагласно одредбама тарифног броја 42. у вези са тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), имајући у виду вредност предмета спора од 356.163,50 динара (колико је ожалбеним решењем тужилац обавезан да плати), па је одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде. Суд није признао тужиоцу трошкове у делу преко досуђеног износа од 6.000,00 динара, до

тражених 16.500,00 динара, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.08.2017. године, 15 У.10214/16

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ